

ג. רמזים לחנוכה

באותיות השם "חשמונאים" מרמזים הגזרות של היוונים ושמות המנצחים היהודים. ונסביר :

האות ח – חודש. בטול החודש (ראש החודש) וכתוצאה מכך ימי החגים.

האות ש – שבת. בטול השבת.

האות מ – מילה. בטול המילה.

האות ו – רומזת על פרשת "וישב" שנקרא השנה בחג החנוכה.

האות נ – המסמל את הניצחון ואת הדלקת הנרות בחצרות בית המקדש.

האות א – מרמזת על אלעזר בנו של מתיתיהו החשמונאי.

האות י – מרמזת על יהודה המכבי בנו של מתיתיהו החשמונאי.

האות מ – מרמזת על מתיתיהו החשמונאי.

תמיד בחנוכה אנו קוראים בפרשת - "מקץ" : בסוף פרשת "מקץ" נכתבו מספר התיבות (המילים) בפרשה 2025.

המילה נר בגימטריא 250

כפול שמונת ימי חנוכה נקבל 2000

נוסיף את היום שבו נחוג את חג החנוכה כה' (25) בכסלו

נקבל יחד 2025.

כסלו הוא התשיעי למניין החודשים, אשר מונים מחודש ניסן. זהו שמו האכדי של החודש. השם הבבלי, אשר "עלה לארץ" יחד עם גולי בבל. פרוש השם המקורי כסלו:

1. "כיסלימו" - אשר פירושו עבה, שמן. בכתב היתדות האשורי נתגלו סימנים לכך, שהכוונה הייתה לחודש מרובה (עבה שמן) בגשמים.

2. "כסיל" זהו השם העברי של קבוצת כוכבים הנקראת אוריון. קבוצה שזרחת בשמים בחודש זה.

3. "כסיל" זהו שם הקשת של אוריון ומזלו של החודש.

4. על פי החסידות, כסלו מייצג ביטחון על פי הפסוק "אם שמתי זהב כסלי". בחודש זה גברה מידת הביטחון של היהודים בעת מלחמתם עם המכבים.

כסלו הוא החודש השליש בחודשי החורף (המתחילים בתשרי), המקביל לחודש סיון - השלישי בחודשי הקיץ (המתחילים בניסן).

המספר שלוש מסמל במיסטיקה היהודית, חיבור שני הפכים כשמים וארץ, רוחני וגשמי ועוד. לכן סיון הוא החודש בו ניתנה התורה, וכסלו החודש בו ניתנה פנימיות התורה הקשורה עם פנימיות הנשמה. היות שבכח התורה בהיתה למעלה ממוגבלויות העולם, לשאת הפכים.

לפיכך, חודש כסלו משופע בימים מאירים, ימי סגולה וגאולה הקשורים עם אור חזק ויכולת להגיע להארה פנימית, ולחיבור הארות רוחניות עם מהלכים גשמיים.

בין הימים המיוחדים שבחודש:

ראש חודש כסלו: הראש של החודש, הכולל בתוכו את כל ההמשכות והכוחות.

י"ט כסלו: יום ההילולא של המגיד ממזריטש – תלמידו וממשיך דרכו של הבעל שם טוב, ויום הגאולה של תלמיד המגיד - האדמו"ר הזקן - רבי שניאור זלמן, מחבר ספר התניא הקדוש.

כ' כסלו: יום בו נדפס לראשונה ספר התניא, המקשר את פנימיות הפרד"ס עם פנימיות הנשמה.

כ"ה כסלו: היום הראשון של חנוכה, התנוצצות נס פח השמן.

מזל החודש הוא מזל קשת, מפני שבכסלו הסתיים המבול (בשנת 1656 לבריאה), ונקבעה הקשת בענן לאות ברית.

כידוע, בכל חודש מתחדשת אנרגיה וחיות אלוקית חדשה השופעת בכל הבריאה כולה. המשכת חיות זו באה באופן מרוכז בראש החודש ומגיעה לשיא של גילוי וכח באמצע החודש, כאשר בלהנה מתמלאת.

חיות החודש קשורה עם הצירוף של שם הוי"ה המאיר בכל חודש (ישנם 12 צירופים שונים של האותיות ההשם הקדוש). הצירוף המאיר בחודש כסלו הוא ויה"ה, המשקף יכולת איזון וחיבור של הקצוות. האותיות הזכריות ו' ו' צמודות, וכן האותיות הנקביות ה' ה'.

לפי ספר הקבלה הקדמון, ספר יצירה, האות הקשורה לחודש היא האות ס, המסמלת כח עליון וטמיר, סתום וחובק כל, זו ההארה הגדולה המאירה בחודש כסלו ומאפשרת את חיבור ההפכים.

האבר בגוף הקשור עם החודש היא הקיבה. בקיבה מתרחש עיקר תהליך העיכול – בירור המאכלים, המאפשרים תזונת הגוף והמשך חיותו באופן של חיבור נשמה וגוף.

החוש הקשור עם החודש הוא חוש השינה והחלום. לכן בפרשיות התורה שקוראים בחודש כסלו מדובר על חלומות: חלום יעקב, חלומות יוסף וחלומות פרעה. יוסף היה פותר חלומות. פותר אותיות 'תופר', היות שהיה תופר ומחבר את הרעיון הרוחני שהתגלה בחלום עם המציאות.

חנוכה:

לאור הנכתב לעיל, אנו מבינים את שורש הניסים של חנוכה. נס פירושו הגבהה והתרוממות - הארה שמעל העולם החודרת בעיני העולם ופועלת בהם התרוממות ושינוי. נס כד השמן, הוא נס הנשמה המסמל את התגברות האור, עד כדי סילוקו המוחלט של החושך. כביטוי הידוע: "מעט אור דוחה הרבה מן החושך". לכן, את החנוכה נהוג להציב על פתח הדלת כדי שהאור הפנימי יאיר גם את החוץ, באופן שתתבטלנה המחיצות וכל העולם יאיר באור פנימי של יופי, טוהר, שלימות וגאולה.

לסיכום: בחודש כסלו, נמשכת הארה עליונה המאפשרת לנו, לגלות את הכוחות העמוקים והטמירים ביותר הנמצאים בעומק הנשמה, ובאמצעותם להתרומם מעל מגבלותינו, להגשים חלומות, להאיר את החושך, לבטא את ההשראות הגבוהות שלנו, ולראות ניסים ....

הקשת, סימן מזלו של חודש כסלו, מזכירה לנו את ג' הקווים, שהם גילוי הנשמה. לאחר ג' הקווים אלול תשרי וחשוון מגיע כסליו. כידוע, נוח יצא בסוף חשוון מהתיבה, ובאה הקשת שאמרה לו, שהקיום של העולם יהיה לעולם. מבחינת היהדות, האמונה היהודית צריכה להיות קיימת לעולם. הגילוי של הנשמה חייב להיות בנפש האדם תמיד. מעגל השנה בונה לנו פאזל מורכב אך מסודר,

שמביא את הנפש לעבוד את בוראה, כי רק נפש מסודרת יכולה לקבל את הטבת הבורא. לכן אנו צריכים לראות זמנים אלה כהזדמנות לבניית הנפש על פי הפאזל האמיתי של נפש האדם.

נשמה - אותיות שמונה, היא מעבר לעולם הזה, שהוא בחינה של שבע. לכן מדליקים שמונה נרות ועם שמן. כדי שיהיה איזשהו גילוי פנימי באדם, צריך התנגדות חיצונית, שהם היוונים, או המדע. לכן אנו חייבים להבין, שכל התפיסה הרגילה שלנו - שהיא מדעית, שהיא בחושים, נוגדת את האמונה. היא לא באה לבטל את האמונה אלא להכריח אותה להתגלות. איננו חוגגים את המלחמה עם היוונים, אלא את הגילוי שהיא מביאה.

מהו המטריאליזם שאומר לנו שאין חשיבות לנשמה? המטריאליזם המדעי אומר שכל ההרגשות של האדם, כל תנועה נפשית היא ראקציה כימית בין חומרים. כמו אדם המסתכל על סרט ורואה הרבה התרחשויות. ונדמה לנו, שההתרחשויות הן פרי הבחירה של הדמויות בסרט. אבל מה גורם לתמונות? לא התמונה הקודמת, אלא המקור הוא הגורם לתמונות. הם, המדע, אומר כי התמונות אינן מזיזות שום דבר. ז"א, שכל המצבים הנפשיים הם רק תוצאה. על כך יש לשאול אותם, האם המצב הריגשי יוצר משהו פיזיקלי?

כאשר התפיסה החושית שלנו חזקה, כאשר אנו סומכים מאוד על השכל שלנו, ואנו מרחיקים לכת ואומרים, שההרגשים הם רק צללים של הדברים הפיזיקליים, הרגשות הן תוצאה של התופעה הפיזיקאלית. ועל כך יש לשאול מדוע אנו חשים בנפש, בתודעה, מגמות נפשיות כמו אהבה ידידות אחווה דמיון. ואנו מרגישים אותם כמו שני דברים שונים. ראינו שיש ב' דברים שבאים מהפיזי, ואחד הוא נפשי, אז איך יצאו ב' פרטים, אחד פיזי ואחד ריגשי. נניח שהיינו מסתכלים עם מיקרוסקופ על המוח, לא היינו רואים רגשות, רק חומרים שמשתנים, אבל יש הרגשה, שהיא דבר נפרד, ועל כך אין תשובה.

לאחר שהתפתחו עוד, החלו בחקר הנפש - הפסיכולוגיה. אין שום דבר במטריאליזם, שיכול להסביר את הנפש עצמה. אז בלית ברירה הסכימו לחקור זאת, אבל הגיעו לדואליזם שבפיזי יחקרו את הפיזי, ובפסיכולוגיה את הנפש, והם מופרדים לגמרי. אבל גם בכך יש טעות, למרות שזה קרוב. הפיזי עצמו מושפע מהנפש. המדידה של הנפש היא במדידות שונות מאשר בפיזיקלי. אדם גדול בנפש, זה משהו אחר ממדידה של גובה של אדם. איך מודדים גדול נפשית? הפיזיקה אינה נוגעת בנפש בכלל. אז מה גרם לשתי התופעות האלה? יש נפש לבד ופיזי לבד?

צריך גילוי, שהכל רוחני. כל מה שאנו רואים כגשמי, הוא סוג של תודעה. ברגע שהתודעה תשתנה, גם המציאות תשתנה. היות וכך, והכל בתודעה, אנחנו צריכים להתייחס לתודעה, היא הנפש. המלחמה שלנו במדע, היא המלחמה בכך שיש נפש, או שיש נפש והיא נמוכה מאוד מהמדע. אנו אומרים שהתודעה הגשמית היא אשלייתית. היא מהווה רק סימן לתודעה הנפשית. למה היא בכלל יכולה להוות סימן? כי אנו יכולים לעשות השלכות מהגשמי לנפשי.

יוצא מכך, שכשאני רוצה לדבר על הנפש, אני צריך להחליט: האם העולם האשלייתי קיים או לא? והוא קיים בתודעה מעוותת, שיכולה לגרות משהו בנפש. באה היהדות, ונתנה לנו סדר. הפעולות האלה יכולות לגרות את הנפש. באו היוונים ואמרו, כל הפעולות האלה, שיכולות לגלות את הנפש, תבטלו אותן. קידוש החודש, שזה קידוש האמונה, תבטלו את זה. השבת, תבטלו את זה. לימוד תורה שבא למען האמונה, תבטלו את זה. המדע אינו מסכים. הוא רוצה שנפעל בחוץ בשביל בחוץ. הם מסכימים ל"הובי" כזה, אבל לא משהו רציני. לאט לאט רואים שהמדע הוא מפלצת קרה. אנו מחפשים את הנפש בדבר. מה עושים עם כל המידע הזה? חלקם אומרים, שהם אינם מתעסקים במה נעשה עם המידע, ולכן הם קרים.

הפסיכולוגיה תומכת בנפש המטריאליסטית, שמאוד קרובה לתפיסה שלהם. מה יותר נוח להם, ומה מקדם את הגוף. הם מתקדמים עם הזמן לאהבה והשפעה, אבל גם זה, רק כדי שיהיה לי טוב, והם אינם יכולים להגיע יותר רחוק מזה, כל עוד לא יעזבו את היוונות.

אתה צריך להביא את עצמך לאמונתך. את האני החומרי, שתופס את הדברים בעזרת החוש. להיות אוהב. לא להיות אוהב, כדי שיהיה לי נוח בגוף. המטרה היא להיות אוהב. להשתמש בכל הדברים בשביל הנפש האלוקית, שהיא מסודרת לפי סדר עליון. אז אנחנו צריכים לראות, אם אנחנו בהמה או בן-אדם. בבהמה הכל רק נפעל. היא בכלל אינה רואה את הנפש שלה. היא אינה יכולה לתכנן הרגשה, לפעול למען הרגשה כזו או אחרת, כמו שאדם יכול. השקט זה המקום, שבו הנפש צריכה להתעורר, אבל ישנם כאלה שהשקט מפריע להם, לכן הם צריכים לדבר.

התפיסה האמונית צריכה להגיד לאדם, שיש משהו מחוץ לעצמו. כאשר ברא ה' את העולם, הוא הסתכל בתורה וברא את העולם, ואת האדם. יש קשר בין התורה האדם והעולם. אין אפשרות לבנות את העולם והאדם שבנו ללא התורה. אנחנו חייבים ללכת בדרך התורה, למרות שזה אינו נעים, כי האני הכוזב מתנגד. הפנימיות- שזה האדם- שונה מהחיצונית, ואדם אינו מוכן לתפיסה הזו. לכן, אם מדברים איתו על דברים פנימיים, הוא מרגיש התנגדות. גם מי שמסכים לפנימיות, אז ישנו השלב הריגשי, שגם הרגש הוא דבר פנימי, והרגשנים באים הרבה לתנועה הפנימית, הרוחנית, אבל הם באים לנצל אותה לנוחות המטריאליסטית שלהם.

לכן כל אחד בחודש כסליו צריך לחזק את האמונה, להסתכל מחוץ לדבר הנפעל הזה שנקרא הנפש הבהמית. להסכים לשאוף אליו, קיום המצוות נותן לנו את הפתח להגיע לשם, אבל לא הקיום האוטומטי של המצוות. יהודי זה בנפש, ולכן מי שבא לעולם הזה כיהודי, מחוייב לחפש את הנפש הזו, לראות מה הוא רוצה להרגיש, שהוא רוצה לחיות במרחב הנפשי שלו. חז"ל וחכמת הקבלה נותנים לנו את האמת הנפשית, ופנימיות התורה עם התעקשות בדרך האמת יוכלו להביא אותנו לדבר הזה. שזה מרמז לנו כסליו, שהנפש היא נצחית, כמו הקשת שמסמלת את זה.

על חודש כסלו

החודש התשיעי ליציאת מצרים. השם בבלי. כוסילימו. מזלו קשת. שבטו בנימין. ראש חודש חל בימים של ב' ג' ד' ה' ו'. צירופו ו.י.ה.ה. מר"ת של הפסוק "וירא יושב הארץ הכנעני" (בראשית נ, יא) האות סמך.

השם כסלו

דורשי רשומות מעלים הסברים שונים לשם כסלו: רש"י אומר שהשם כסלו הוא תלם, ולפי זה נקרא החודש בשם כסלו, על שם התלמים הנוצרים בשעת החרישה הנעשית אחרי היורה בעונת הזריעה שהיא חודש כסלו. ויש אומרים בהקשר לכך שהשם כסלו מצביע על הרפש והבוץ של המים המתרבים בחודש זה "כסלא לאוגיא" (ברכות ו.). יש מפרשים כסלו מלשון כסיל שהוא שם של כוכב מזלי הקשור לגשם היורד. ההסבר המקובל ביותר בדרשנות הרבנית לשם כסלו הוא מלשון כסל – בטחון כפי שאומר איוב כי "ד' יהיה בכסלך" שהוא לשון אמונה ובטחון והוא בא להסביר את סוד נצחונם של בני מתתיהו שהאמינו בה' והאמינו שבעזרתו ינצחו אע"פ שהיו מועטים ומחוסרי אמצעים וכלי נשק.

הילדים היו משתמשים בשם כסליו לזרז את ההורים לתת בחנוכה מעות חנוכה לילדים בלב פתוח. כיס לו, ויש שהיו דורשים לתת שלושים וששה שקלים לכל ילד כפי שזה רמוז בשם כס "לו" וזהו כמספר הנרות הנדלקים בחנוכה חוץ משמונה המשמשים.

בדרך כלל רואים את המזל קשת כקשת בענן המופיעה הרבה בחודש זה שהוא חודש הגשמים ומפרשים אותו כאות אזהרה לעולם למנוע חמס ואון ולהתנהג בצדק ויושר כדי שתקוותם המתבלטת בחודש כסלו תתאמת ויש רואים בקשת, קשת של ציידים מעין רבה-קשת, כרמז לאנשים שיצאו בחודש זה לצייד חיות שהאדמה לא נותנת בחודש זה שום יבול ושום פירות ואין מבחינת הטבע במה להתכלל אלא בצייד בלבד. ויש רואים במזל קשת גיבורים הבטחת שמים ללמד בני יהודה קשת להתגבר על אויביהם המרובים כאות לחשמונאים שהתגברו על היוונים ומספרים שכשפרץ המרד של מתתיהו ובניו, שאלו שרי ישראל את מתתיהו הזקן על מה הוא הזקן והחלש סומך במלחמתו נגד יוון הגדולה והחזקה המזויינת בכלי נשק והרבה צבא. הראה להם באצבעו על הקשת שנתגלתה בשמים וענה להם זה נשקי – הקשת בשמים – ועליו על ה' אני סומך.

צירוף חודש

צירופו השמי של החודש הוא: ו.י.ה.ה שמתחיל ב"ו"י" בשונה מחשון שהו"ו היא מסגרת מקיפה על שם הו"ו שהתהווה והיה הרי ה"ו שבחודש כסלו עומד בהתחלה כאזהרה בלבד כמו המזל קשת הרומז על אזהרת החורבן, שהולם ראוי למבול בהתאם לאות הברית שבין הקב"ה והאנושות. ובכסליו נהפך הו"ו של סבל העם לישועה, ויהי לי לישועה, לנצחון על המתיונים. בזכות שתי ה"ה"אין הבאות אחרי הו"ו ה"ה"אין של חמשת בניו של מתתיהו הכהן הגדול שהעלו את האור הגנוז של יום הראשון שכתוב בו חמש פעמים אור, ושל האור של חמשה חומשי תורה. ויש מפרשים את הצירוף ו.י.ה.ה: כרמז של וי לרשעים שפגעו בהא של התורה ובהא של הבריאה ובה"א משמו של הקב"ה.

הצירוף השמי של החודש יוצא מן הפסוק "וירא יושב הארץ הכנעני" המספר על ראיית הכבוד הגדול שעשו עמי העולם ליעקב, והוא רומז על הכבוד הגדול שעשו עמי העולם למתתיהו ובניו שנצחו במתי מעט את המעצמה הגדולה של יוון וקידשו שם שמים בעולם.

האות של החודש: האות של חודש כסליו היא הסמך, הרומזת על עזרת ה' בגיבורים ועל ירושלים. מיטתו של שלמה ששישים גיבורים סביב לה מגיבורי ישראל כולם אחוזי חרב מלומדי מלחמה.

אנשי ח"ן אומרים שהסמך רומזת על ברכת הכהנים של משפחת מתתיהו ששישים אותיות בתוכה
שהם כאבני אל-גביש וכאבני אש הגנו על ירושלים נגד הסתערות האויב והצילו אותה מנפילה
שהסמך סומכת נופלים ושומרת עליהם.